

זשבו בסתר ליבס?

צחוק,

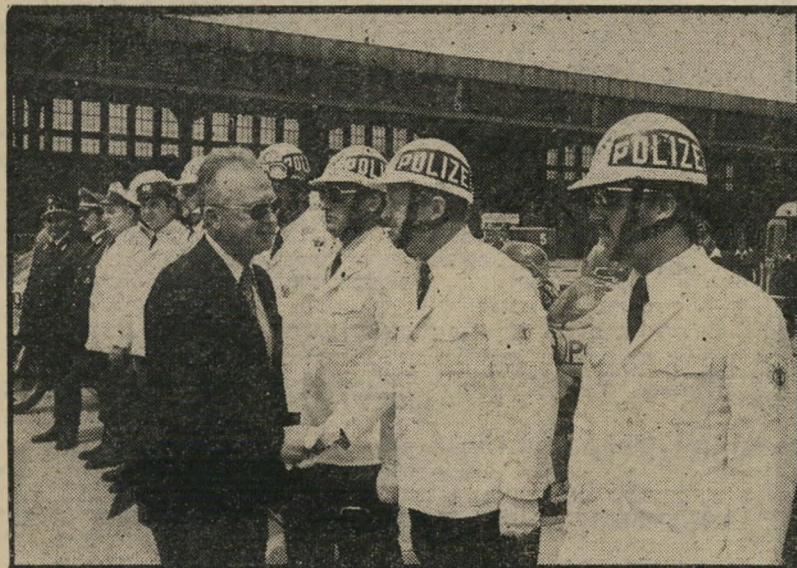
צחוק-

אבל...

יצחק רבין עם הנרי קיסינג'ר וג'וזף סיסקו

..נו, תן כבר את היד ונגיד מול וברוכה!"

רבין נפרד משוטרי-הליווי הגרמנים בברלין

..מזמן לא ראיתי כליך הרבה שוטרים אשכנזים!"

רבין בשיחה עם הקאנצלר הלמוט שמיידט

..אם תמשיך לעשן בקצב הזה, יגידו שהתמוטטת!"

שר-תחזוק גנשר, יצחק רבין והשגריר הישראלי יוחנן מירון

..אנא, רבותי, נסו לחייך כאילו זה לא כואב!"

במשך כל השבוע נמשך ברצינות הכי גמורה המישחק הכי מצחיק: לנחש מה אמר הנרי ליצחק, ויצחק להנרי, ואם יזוז צה"ל 100 מטר מיזרחה או מערבה, ואם יאוישו מיתקני-האתרעה על-ידי ישראלים בלבוש אמריקאי, או אמי-ריקאים בלבוש ישראלי.

ובינתיים התהלכו המנהיגים בחום היי-גרמני המעיק, הצטלמו כמו שצריך, חיי-כו כמו שצריך, פיטפטו כמו שצריך, הצ-הירו כמו שצריך. האזרח הדבוק למקלט-הטלוויזיה יכול היה לעקוב אחרי כל תנועה חשובה, כל לחיצת-יד חגיגית, כל הצדעה היסטורית.

אך מה חשבו האנשים החשובים הי-אלה באמת, כאשר עמדו מול עדשות הי-מצלמה? אילו מחשבות עברו בראשיהם? אפשר רק לנחש. אבל אם מתעלמים לרגע מן המעמד החגיגי ומן המשמעות המדינית העמוקה, ומתבוננים היטב ב-תמונות עצמן — נראים בהן דברים שלא בלטו ממבט ראשון.

הנה כמה ניסיונות. אולי הם קולעים למטרה, אולי לא. זה לא ייודע לעולם. אך זה מסייע לפחות להתבונן בתצלור-מים הרשמיים של השבוע מבלי להיגרר אל תוך מערבולת דיבריי-הפרשנות החכ-מים, הסקירות ההיסטוריוזופיות העמו-קות והחיתוחים המדיניים עמוסי-תח-שיבות.